

Hòa giải dân tộc đòi hỏi phải có một sự biến cải của cộng sản

Tôn Thất Thiện

Tại Hội Nghị Việt Kiều hồi tháng 2 năm nay, ông Đỗ Mười và ông Võ Văn Kiệt đã kêu gọi người Việt hải ngoại "vượt trên các sự khác biệt, kể cả khác biệt về chính kiến" (lời ông Võ Văn Kiệt) và "xóa bỏ mặc cảm, xóa bỏ hận thù" (lời ông Đỗ Mười) để thực hiện "hòa giải dân tộc".

Những lời tuyên bố trên đây có vẻ thật hấp dẫn và cảm động. Và có người (đã nắm chức vụ quan trọng trong các chính quyền trước 1975) bị hấp dẫn đến nỗi công khai xin chính quyền cộng sản ân xá cho những người đã tham gia chế độ cũ, hoặc đã cảm động đến rơi nước mắt, hoặc lên tiếng kêu gọi hòa giải "không cần điều kiện gì cả", chỉ cần lãnh tụ cộng sản "tỏ thiện chí" là đủ.

Việc làm cộng sản không đi đôi với lời nói

Những người dễ cảm nói trên không để ý là ông Lê Đức Anh, người nắm quyền bính thực sự hiện nay, không hề tuyên bố gì về hòa giải, và các tướng lãnh hiện nắm chức vụ then chốt trong chính quyền cộng sản tuyên bố vẫn tiếp tục nhứt quyết chứng minh "ai thắng ai". Họ cũng không thấy rằng có một sự mâu thuẫn rất lớn giữa những lời tuyên bố của hai ông lãnh tụ cộng sản

tối cao này (một ông đứng đầu đảng, một ông đứng đầu chính phủ) và những gì họ và đồng chí của họ đã quyết định cho Việt Nam đến năm 2000 và sau nữa. Đó là Cương lĩnh Đại hội VII và Hiến pháp tháng 12-1992 hiện nay đang còn hiệu lực, và toàn thể đảng viên đảng cộng sản Việt Nam và nhân dân trong nước bị ép buộc phải chấp nhận. Theo cương lĩnh và hiến pháp này thì nhân dân Việt Nam vẫn phải tiếp tục tiến lên chủ nghĩa xã hội, "con đường duy nhất" mà Bác và Đảng đã lựa chọn từ năm 1930, và cơ sở tư tưởng và hành động của đảng cộng sản Việt Nam vẫn là chủ thuyết Mác-Lê "trong sáng".

Chủ thuyết Mác-Lê "trong sáng" là một chủ thuyết xã hội chủ nghĩa kiểu bôn-sê-vích do Lenin phác họa. Nó chủ trương: 1- đấu tranh giai cấp; 2- chuyên chế vô sản; 3- dùng bạo lực; 4- gạt bỏ đạo lý; 5- dân chủ tập trung. *Tất cả những chủ trương này đều ngược với hòa giải dân tộc.*

Đấu tranh giai cấp và chuyên chế vô sản là *đương nhiên phải nhận hòa giải dân tộc. Hòa giải dân tộc là coi mọi cá nhân, thành phần, đoàn thể xã hội đều bình đẳng và có quyền sống và phát triển như nhau.* Đó là một điều căn bản mà hiện đảng cộng sản Việt Nam tuyệt đối không chấp nhận. ↵

Hội nghị Vienne...

ý đồ độc tài mà họ đang theo đuổi. Vì vậy, người ta đã nghĩ tới việc thay thế việc công cử Cao ủy nhân quyền bằng việc tăng cường quyền hạn cho Chủ tịch Ủy ban nhân quyền, một chức vụ đã có sẵn. Điều trở ngại là nếu có những quốc gia thành viên Liên Hiệp Quốc không chịu ký vào Phụ đính Công ước quốc tế về các quyền dân sự và chính trị thì những cá nhân công dân quốc gia này không được quyền khiếu tố trước Ủy ban nếu nhân quyền mình bị vi phạm (như trường hợp Việt Nam hiện nay).

Còn việc thành lập Tòa án hình sự quốc tế, tuy sự cần thiết không bị bác bỏ nhưng trong thực tế vẫn gặp phải sự chống đối dưới lý do chủ quyền quốc gia. Ủy hội quốc tế các luật gia, trong một văn kiện gửi cho Hội nghị đã khẳng định rằng tòa án này sẽ không xâm phạm chủ quyền quốc gia vì luật quốc tế đã định rằng "cá nhân có những bổn phận vượt lên trên những nghĩa vụ mà nước mình buộc phải tôn trọng". Những vụ vi phạm nhân quyền có qui mô, có hệ thống bằng diệt chủng, tra tấn là những xâm phạm thô bạo lương tâm nhân loại, đe dọa hòa bình, an ninh quốc tế, các tòa án quốc tế có thẩm quyền xét xử. Và lại nhiều quốc gia cũng đã chịu giới hạn thẩm quyền xét xử của mình để nhường thẩm quyền xét xử cho các tòa án quốc tế khi họ ký kết tham gia các công ước quốc tế dự liệu và trừng phạt những vụ vi phạm nhân quyền trầm trọng này.

Người ta hy vọng rằng nếu khuyến cáo thành lập Tòa án hình

sự quốc tế chưa được thỏa mãn ngay thì ít ra vấn đề này cũng sẽ được ưu tiên cứu xét vào Đại Hội Đồng sắp tới sẽ nhóm họp vào cuối năm nay.

Dù sao, lộ-gích nhân quyền đã đưa Liên Hiệp Quốc tới một mức độ phát triển không thể thối lui. Vấn đề là Liên Hiệp Quốc sẽ thụ nhận và thi hành sứ mệnh của mình theo một nhịp độ mau hay chậm.

Nhưng thử hỏi Liên Hiệp Quốc là những ai? Sự kiện Tổ chức Liên Hiệp Quốc đang trên đà biến thành Hệ thống Liên Hiệp Quốc chứng tỏ rằng ý chí, đạo đức, nhiệt tâm, tác phong sinh hoạt của mỗi quốc gia, mỗi đoàn thể, mỗi cá nhân có thể xa gần ảnh hưởng tới Liên Hiệp Quốc.

Riêng về phần nước Việt Nam, người Việt Nam, Hội nghị thế giới về nhân quyền vừa họp xong tại Vienne đã cho thấy nhà cầm quyền đương nhiệm Việt Nam đang cản trở bước tiến của nhân quyền nay đã tới đời thứ ba. Còn những người chống đối chính quyền ấy thì vẫn còn lẹt đẹt ở thời nhân quyền đời thứ nhất. Trong khi đó, đại khối dân tộc đã và đang là nạn nhân của mọi vi phạm nhân quyền đủ loại nhưng không đủ khả năng vùng dậy để tự cứu. Như vậy, e rằng đêm Việt Nam còn kéo dài trước khi trời rạng đông.

Trần Thanh Hiệp

Phản khác, gạt bỏ đạo lý và dùng bạo lực triệt để và thường xuyên làm phương pháp cai trị cũng là phủ nhận hòa giải dân tộc, vì đã hòa thì không cần đến bạo lực nữa, và đối với dân tộc Việt Nam đạo lý - đặc biệt là nhân từ, thành tín, trung thực - phải là căn bản của những liên hệ xã hội. Dùng bạo lực là một chủ trương then chốt của Mác-Lê. Vì đảng cộng sản Việt Nam vẫn lấy Mác-Lê làm cơ sở lý thuyết và hành động của họ nên họ không thể thực sự hòa giải dân tộc được.

Đảng cộng sản Việt Nam vẫn muốn đứng trên dân tộc

Cuối cùng, dân chủ tập trung mâu thuẫn rất lớn với hòa giải dân tộc. Các cơ quan tuyên truyền cộng sản không ngớt nhấn mạnh rằng họ nhất quyết không khi nào bỏ nguyên tắc đó. Họ cho rằng sự lãnh đạo của đảng họ là một "nhu cầu" của đất nước. Họ cũng không ngớt tuyên bố họ chỉ "dân chủ" với nhân dân nhưng sẽ "ngghiêm trị" những kẻ "phá hoại thành quả cách mạng", nghĩa là những kẻ chống đối đường lối của lãnh đạo cộng sản hiện nay. Trong những tài liệu học tập nội bộ, họ giải thích rằng bỏ nguyên tắc dân chủ tập trung thì đảng cộng sản Việt Nam sẽ ngang hàng với các đảng khác, và họ không chấp nhận như vậy, họ muốn *ngồi mãi trên dân tộc*. Như thế làm sao có hòa giải dân tộc, hay bất cứ loại hòa giải nào?

Dân chủ tập trung là do Lenin tạo ra. Trong ngôn từ Tây phương cũng như Đông phương, danh từ này chẳng có nghĩa lý gì cả. Nó là một thứ quái vật. Theo học thuyết chính trị, đã dân chủ thì không thể có sự tập trung quyền hành; ngược lại, tập trung quyền hành thì không phải là dân chủ, mà là điều kiện tạo ra chuyên chế độc tài và duy trì chuyên chế độc tài. Nhưng Lenin bất chấp mâu thuẫn này. Ông ta là một người bản chất và tư tưởng độc tài, và độc tài hạng nặng. Nhưng ông ta luôn luôn ở thế thiếu số trong phong trào xã hội chủ nghĩa Âu Châu. Do đó, ông ta tạo ra những tổ chức cũng mang danh là xã hội chủ nghĩa nhưng sinh hoạt theo nguyên tắc phản dân chủ: đảng Cộng Sản Nga và Đệ Tam Quốc Tế. Cả hai tổ chức này do ông ta hoàn toàn khống chế. Cả hai đều theo kiểu bôn-sê-vích: tổ chức kiểu quân sự, đòi hỏi đoàn viên phải chấp nhận một kỷ luật sắt và cấp dưới phải tuyệt đối phục tùng cấp trên. Mà cấp trên tội bực là Chính Trị Bộ và người nắm thực quyền trong chính trị bộ này.

Áp dụng vào tình trạng hiện tại ở Việt Nam, theo cương lĩnh của Đại hội VII và Hiến pháp tháng 12-1992, dân chủ tập trung buộc toàn dân Việt Nam, qua Quốc hội và Trung ương Đảng, phải tuyệt đối phục tùng Chính Trị Bộ của đảng, nghĩa là 13 người, nhưng trong thực tế chỉ có hai người: Tổng bí thư - Đỗ Mười -, và người nắm binh quyền - Lê Đức Anh.

Những sự kiện nêu trên đưa đến kết luận là ngày nào Cương lĩnh của đảng cộng sản Việt Nam và Hiến pháp Việt Nam hiện tại không thay đổi thì dù các ông Đỗ Mười và Võ Văn Kiệt có tuyên bố gì đi nữa, hòa giải dân tộc vẫn không thể có vì chúng ta vẫn không tin rằng họ *thực tình* muốn có một sự hòa giải dân tộc thực sự, và tuyên bố hòa giải của họ chỉ là một thủ đoạn tuyên truyền nhằm khai thác ý nguyện hòa giải dân tộc của đa số nhân dân Việt Nam.

Đảng cộng sản Việt Nam bị áp lực của nhân dân

Thực tại cho thấy rằng cuộc tranh đấu của toàn dân trong nước và ngoài nước, trong Nam cũng như ngoài Bắc, và những biến chuyển trên thế giới trong những năm qua, đã và đang buộc ban lãnh đạo đảng cộng sản phải càng ngày lùi bước. Những thay đổi ở Việt Nam trong thời gian qua không phải là kết quả của thực tâm ban lãnh đạo đó, mà là kết quả của áp lực từ nhiều phía, kể cả áp lực của người Việt tị nạn và của nhiều người trong nước, và ngay cả trong đảng, không ngớt tranh đấu đòi tự do kinh tế và chính trị.

Áp lực của nhân dân Việt Nam, trong và ngoài nước, dưới nhiều hình thức, đòi dân chủ và phát triển kinh tế mang lại tự do sung túc cho dân, đã buộc nhiều người theo đảng cộng sản và ban lãnh đạo của đảng cộng sản phải thấy rõ nguyện vọng của đại đa số nhân dân và nhu cầu của xứ sở trong tình thế quốc tế mới không phải là "tiến lên xã hội chủ nghĩa" mà là hướng về dân chủ đa nguyên. Dân chủ đa nguyên đòi hỏi trước tiên phải có hòa giải dân tộc. Họ phải có những hành động cụ thể để thỏa mãn nguyện vọng đó.

Hành động căn bản nhất và tiên quyết là biến cải. Về phương diện này, đòi hỏi nhiều nhất hướng vào những người vì lý tưởng công bằng xã hội, dân chủ, và phát triển đất nước, đã đi theo đảng cộng sản và chấp nhận (ngôn ngữ cộng sản gọi là "tiếp thu") chủ thuyết Mác-Lê bôn-sê-vích. Họ phải công khai và dứt khoát đoạn tuyệt với những gì buộc họ phải coi những người Việt khác như kẻ thù của mình chỉ vì những người này không chấp nhận "cách mạng" kiểu bôn-sê-vích do ông Hồ nhập cảng vào VN.

Kế đến là đảng cộng sản Việt Nam. Đảng này cũng phải chấp nhận biến cải. Họ phải chấm dứt việc coi những ai không chấp nhận xã hội chủ nghĩa kiểu bôn-sê-vích của họ như là kẻ thù cần diệt "tận gốc tận rễ". Họ phải *chính thức tuyên bố* quyết tâm hòa giải dân tộc, và để chứng minh sự thực tình của mình: 1-xóa bỏ những điều khoản trong Cương lĩnh của Đảng và Hiến Pháp Việt Nam trái ngược với hòa giải dân tộc thực sự; 2-Quốc hội Việt Nam và Trung ương Đảng thông qua quyết định long trọng xóa bỏ thù nghịch do tranh chấp trong quá khứ gây nên, và từ nay xem tất cả người Việt Nam như công dân bình đẳng bình quyền trong một thể chế dân chủ đa nguyên đa đảng chớ không phải là nô tì của thiểu số nắm quyền lực trong một chế độ phong kiến mới.

Những hành động căn bản cụ thể nêu trên cần thiết để dọn đường cho giải pháp hòa giải có thể thực thi được, đặc biệt là để đi đến một Quốc hội Lập hiến qua một cuộc bầu cử đứng đắn trong điều kiện hoàn toàn tự do và dân chủ.

Trong tình trạng hiện nay, hòa giải dân tộc, tuy rất cần thiết cho xứ sở, chưa có thể thực hiện được vì lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam đang tránh né quyết định căn bản này bằng cách thả khói mù. Nhưng họ sẽ không tránh né mãi được. Cái gì phải đến sẽ đến. Lúc đó, nghĩa là sau khi những điều kiện nói trên được thỏa mãn, chúng ta sẽ đặt vấn đề hòa giải và hợp tác để xây dựng lại đất nước, không phải với đảng cộng sản Việt Nam, mà với những người cộng sản biến cải, nghĩa là trong tư tưởng cũng như trong hành động, thực sự không coi chúng ta như thù nghịch hay nô tì của họ nữa.

Tôn Thất Thiện
Ottawa, 12-6-1993